

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

CONSEIL D'ÉTAT
section de législation

advies 68.524/1
van 23 december 2020

avis 68.524/1
du 23 décembre 2020

over

sur

een ontwerp van koninklijk
besluit 'betreffende het
toekennen van een toeslag voor
werknemers die in 2020
tijdelijk werkloos werden
gesteld'

un projet d'arrêté royal 'relatif
à l'octroi d'un complément
pour les travailleurs qui ont été
mis en chômage temporaire en
2020'

Op 16 december 2020 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Werk verzocht binnen een termijn van vijf werkdagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit ‘betreffende het toekennen van een toeslag voor werknemers die in 2020 tijdelijk werkloos werden gesteld’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 22 december 2020. De kamer was samengesteld uit Chantal BAMPs, staatsraad, voorzitter, Pierre BARRA en Koen MUYLLE, staatsraden, Michel TISON en Bruno PEETERS, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Jonas RIEMSLAGH, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Chantal BAMPs, staatsraad.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 23 december 2020.

*

Le 16 décembre 2020, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Ministre du Travail à communiquer un avis, dans un délai de cinq jours ouvrables, sur un projet d'arrêté royal ‘relatif à l'octroi d'un complément pour les travailleurs qui ont été mis en chômage temporaire en 2020’.

Le projet a été examiné par la première chambre le 22 décembre 2020. La chambre était composée de Chantal BAMPs, conseiller d'État, président, Pierre BARRA et Koen MUYLLE, conseillers d'État, Michel TISON et Bruno PEETERS, assesseurs, et Greet VERBERCKMOES, greffier.

Le rapport a été présenté par Jonas RIEMSLAGH, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Chantal BAMPs, conseiller d'État.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 23 décembre 2020.

*

1. Volgens artikel 84, § 1, eerste lid, 3°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisende karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt het verzoek om spoedbehandeling in de adviesaanvraag gemotiveerd als volgt:

“L’urgence est motivée par la fixation de la date d’entrée en vigueur du complément visé dans l’arrêté au 15 décembre 2020. Dans un souci de sécurité juridique, l’arrêté royal doit être publié le plus rapidement possible.”

Er dient te worden opgemerkt dat in artikel 84, § 1, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, wordt voorgeschreven dat, wanneer met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 3°, van die wetten, om een spoedbehandeling van een adviesaanvraag over een ontwerp van reglementair besluit wordt verzocht, de motivering van het spoedeisend karakter, die in de adviesaanvraag wordt opgegeven, in de aanhef van het besluit wordt overgenomen.

De aanhef van het ontwerp, waarin nog wordt verwezen naar 2° in plaats van 3° van artikel 84, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, bevat geen motivering ter staving van het spoedeisende karakter van de adviesaanvraag. Daaraan zal moeten worden verholpen.

*

2. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, heeft de afdeling Wetgeving zich moeten beperken tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

3. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit strekt tot de invoering van een toeslag die wordt toegekend aan wie in de periode van maart 2020 tot november 2020 minstens 53 dagen tijdelijk werkloos was.

4. De ontworpen regeling ontleent rechtsgrond aan artikel 7, § 1, derde lid, i), en § 10cties, van de besluitwet van 28 december 1944 ‘betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders’, waaraan wordt gerefereerd in het eerste lid van de aanhef van het ontwerp.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

ALGEMENE OPMERKING

5. Het ontwerp voorziet enkel in een toeslag voor personen die tijdelijk werkloos waren in de periode van maart 2020 tot november 2020.

Overeenkomstig artikel 1, 2°, van het ontwerp wordt onder tijdelijk werkloze verstaan “de werknemer wiens arbeidsprestaties tijdelijk verminderd of geschorst zijn in toepassing van de artikelen 26, 51 of 77/4, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, voor zover zijn tijdelijke werkloosheid niet het gevolg is van een schorsing van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst wegens overmacht die veroorzaakt wordt door de arbeidsongeschiktheid van de werknemer”.

De begunstigde van de ontworpen regeling moet minstens 53 volle of halve uitkeringen hebben genoten tijdens de periode van maart 2020 tot november 2020. Zodra dat het geval is wordt meteen een toeslag van 150 euro toegekend indien het volle uitkeringen betreft of 75 euro indien het halve uitkeringen betreft.¹ Dat bedrag stijgt met respectievelijk 10 en 5 euro per dag vanaf de achtenzestigste dag tijdelijke werkloosheid (artikel 2, §§ 1 en 2, van het ontwerp).

5.1. Vooreerst rijst de vraag omtrent de verenigbaarheid van de ontworpen regeling met het gelijkheidsbeginsel in zoverre de toeslag enkel wordt toegekend aan personen die zich in tijdelijke werkloosheid bevonden in de periode van maart 2020 tot november 2020, maar niet aan personen zich gedurende dezelfde periode definitief werkloos waren.

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.²

Daarbij moet worden opgemerkt dat de Raad van State, afdeling Wetgeving, zich in eerdere adviezen reeds kritisch heeft getoond voor toeslagen en aanvullingen bij uitkeringen die enkel worden toegekend aan een welbepaalde groep uitkeringsgerechtigden, bijvoorbeeld omdat wordt verondersteld dat zij specifiek worden geraakt door de coronacrisis. Zo werd in advies 67.140/1 een voorbehoud gemaakt bij de regeling waarbij “het bedrag van de werkloosheidsuitkering [wordt] per dag verhoogd met 5 euro, voor zover de tijdelijke werkloosheid niet het gevolg is van een schorsing van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst wegens overmacht die veroorzaakt wordt door de arbeidsongeschiktheid van de werknemer. Op

¹ Artikel 2, § 3, bevat een regeling voor de werknemer die deels volle en deels halve uitkeringen heeft genoten.

² Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv.: GwH 17 juli 2014, nr. 107/2014, B.12; GwH 25 september 2014, nr. 141/2014, B.4.1; GwH 30 april 2015, nr. 50/2015, B.16; GwH 18 juni 2015, nr. 91/2015, B.5.1; GwH 16 juli 2015, nr. 104/2015, B.6; GwH 16 juni 2016, nr. 94/2016, B.3.

die wijze wordt een verschil in behandeling gecreëerd tussen uitkeringsgerechtigde werklozen, al naargelang zij al dan niet aan die voorwaarde voldoen.”³ In advies 67.911/1 werden dan weer vraagtekens geplaatst bij een aanvullende uitkering die enkel gold “ten aanzien van bepaalde personen die hun activiteit hebben stopgezet vanaf ten vroegste 1 maart 2020. Gedurende de geldigheidsduur van de ontworpen regeling ontvangen zij een hogere uitkering dan personen die zich in een zelfde toestand bevinden, maar waarvan die toestand reeds vóór 1 maart 2020 aanvatte.”⁴

Hieromtrent ondervraagd verklaarde de gemachtigde het volgende:

“Zoals gesteld in [de toelichting bij de spoedeisendheid van de adviesaanvraag] is de bedoeling om het verlies aan eindejaarspremie te compenseren. Een eindejaarspremie wordt betaald aan personen die werken (verbonden zijn door een arbeidsovereenkomst) en niet aan volledig werklozen.

Tijdelijk werklozen zijn verbonden door een arbeidsovereenkomst. Door de uitzonderlijke coronapandemie zijn ze gedurende een bepaalde periode tijdelijk werkloos gesteld op overmachtsgronden. Dergelijke periodes worden niet altijd – of toch niet voor de volledige periode van tijdelijke werkloosheid – gelijkgesteld met gewerkte dagen. Deze werknemers verliezen daardoor dus een deel van hun premie.

Een beetje cru gesteld, valt er voor volledig werklozen niets te compenseren, aangezien zij ab initio geen recht hadden op een eindejaarspremie.

We merken nog op dat de stelsels van volledige werkloosheid en van tijdelijke werkloosheid toch wel fundamenteel van elkaar verschillen en dat voor volledig werklozen andere compensatiemechanismen werden uitgewerkt. Daarbij denken we onder meer aan de tijdelijke bevrozing van de degressiviteit van de werkloosheidsuitkeringen en van het opschuiven van de einddatum van het recht op inschakelingsuitkeringen (KB 23.04.2020, art. 4 en 5 – BS 30.04.2020, ondertussen al verschillende keren verlengd).

Bij het vergelijken van de stelsels moet er dus worden gekeken naar het totale plaatje van compensaties, en niet enkel naar dit ontwerp.”

5.2. Daarnaast moet worden vastgesteld dat het bedrag van de toeslag niet volledig in verhouding staat tot het aantal dagen tijdelijke werkloosheid in de periode van maart 2020 tot november 2020. Zo wordt voor de eerste 52 dagen geen toeslag toegekend, wordt vanaf de drieënvijftigste dag respectievelijk 150 en 75 euro toegekend en stijgt vanaf de achtenzestigste dag dat bedrag lineair per extra dag tijdelijke werkloosheid.

³ Adv.RvS 67.140/1 van 27 maart 2020 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 30 maart 2020 ‘tot aanpassing van de procedures in het kader van tijdelijke werkloosheid omwille van het Covid-19-virus en tot wijziging van artikel 10 van het koninklijk besluit van 6 mei 2019 tot wijziging van de artikelen 27, 51, 52bis, 58, 58/3 en 63 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van de artikelen 36sexies, 63bis en 124bis in hetzelfde besluit’, opm. 6.

⁴ Adv.RvS 67.911/1/V van 21 augustus 2020 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 15 september 2020 ‘houdende toekenning, ingevolge de COVID-19-pandemie, van een aanvullende crisisuitkering aan sommige arbeidsongeschikt erkende zelfstandigen en meewerkende echtgenoten’, opm. 5.

Door de gemachtigde werd dit onderscheid als volgt toegelicht:

“De ‘sprong’ heeft te maken met het doel van de compensatie en de aard van de gelijkstellingen die zijn opgenomen in cao’s.

Het recht op de eindejaarspremie wordt geregeld in talrijke cao’s. De premie wordt berekend in functie van een aantal gewerkte dagen in het bedoelde jaar. Deze cao’s voorzien meestal in een gelijkstelling van dagen tijdelijke werkloosheid met gewerkte dagen, maar vaak is dat beperkt tot een aantal dagen. Indien een werknemer dus een beperkt aantal dagen tijdelijk werkloos is, heeft dat in de regel geen negatieve gevolgen voor zijn premie.

De bedoeling van de compensatie is dus niet om te compenseren voor gelijkstellingen (en dus een niet verlies van de eindejaarspremie) die al voorzien zijn in de cao in kwestie, maar om te compenseren waar de cao in de regel niet compenseert. Elke cao is evenwel anders (bedragen, doelgroep, modaliteiten, gelijkstellingen, ...), maar het is praktisch onmogelijk om rekening te houden met alle specificiteiten van de cao’s in kwestie. Er is dus een grens bepaald vanaf wanneer de gemeenschap zal overgaan tot compensatie. Dat is het geval wanneer er een substantieel aantal dagen tijdelijke werkloosheid is, concreet meer dan 52 dagen (gerekend in R6) of meer dan twee maanden. Dat is een gemiddelde van het aantal dagen dat doorgaans wordt gelijkgesteld in de verschillende cao’s. De overheid handelt niet onredelijk door de notie ‘substantieel’ op die wijze in te vullen.

Volgens rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan van de wetgever niet worden verlangd dat hij de individuele situatie van elke persoon regelt, maar volstaat het dat hij de problematiek op een voldoende benaderende wijze regelt, zonder daarmee het gelijkheidsbeginsel te schenden. Dat is hier dus gebeurd door een grens te stellen waaronder wordt in de toepasselijke regeling van de eindejaarspremie zelf.” de benadeling niet substantieel is en waaronder deze veelal gecompenseerd

5.3. De door de gemachtigde aangevoerde verantwoordingen hangen af van, onder meer, een vergelijking met andere maatregelen die in het kader van de werkloosheidsuitkeringen zijn genomen en met de wijze waarop de eindejaarspremie is geregeld in een veelheid van collectieve arbeidsovereenkomsten.

De Raad van State beschikt, zeker in het kader van onderhavige spoedadviesaanvraag, evenwel niet over het vereiste inzicht in de feitelijke omstandigheden om op sluitende wijze te kunnen beoordelen of de door de gemachtigde gegeven verantwoording volstaat in het licht van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel. Hieromtrent moet dan ook een voorbehoud worden gemaakt.

Gelet op het belang ervan voor de rechtsgeldigheid van de ontworpen regeling verdient het aanbeveling om samen met het te nemen besluit, een verslag aan de Koning bekend te maken waarin de belangrijkste elementen van de doelstellingen en de verantwoording van de ontworpen regeling worden toegelicht.

BIJZONDERE OPMERKINGArtikel 6

6. In artikel 6, tweede lid, van het ontwerp wordt verwezen naar “de betalingen aan de tijdelijk of volledig werkloze”. De gemachtigde verklaarde dat dit een vergissing betreft en dat het ontwerp enkel de tijdelijk werkloze betreft.

Onder voorbehoud van hetgeen is opgemerkt omtrent het gelijkheidsbeginsel, dient artikel 6, tweede lid, van het ontwerp dienovereenkomstig te worden aangepast.

*

1. Conformément à l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 3°, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la demande d'avis doit indiquer les motifs qui en justifient le caractère urgent.

En l'occurrence, l'urgence est motivée dans la demande d'avis comme suit :

« L'urgence est motivée par la fixation de la date d'entrée en vigueur du complément visé dans l'arrêté au 15 décembre 2020. Dans un souci de sécurité juridique, l'arrêté royal doit être publié le plus rapidement possible ».

Il y a lieu d'observer que l'article 84, § 1er, alinéa 2, des lois sur le Conseil d'État prescrit que, lorsque, par application de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 3°, de ces lois, l'urgence est invoquée pour une demande d'avis sur un projet d'arrêté réglementaire, la motivation de l'urgence figurant dans la demande d'avis est reproduite dans le préambule de l'arrêté.

Le préambule du projet, qui vise encore le 2° au lieu du 3° de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, ne contient aucune motivation justifiant le caractère urgent de la demande d'avis. Il conviendra d'y remédier.

*

2. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, la section de législation a dû se limiter à l'examen de la compétence de l'auteur de l'acte, du fondement juridique et de l'accomplissement des formalités prescrites.

*

PORTÉE ET FONDEMENT JURIDIQUE DU PROJET

3. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis a pour objet d'instaurer un complément octroyé à celui qui a été au moins 53 jours en chômage temporaire pendant la période de mars 2020 à novembre 2020.

4. Le régime en projet trouve un fondement juridique dans l'article 7, § 1er, alinéa 3, i), et § 1^{er}octies, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 'concernant la sécurité sociale des travailleurs' auquel fait référence le premier alinéa du préambule du projet.

EXAMEN DU TEXTE

OBSERVATION GÉNÉRALE

5. Le projet prévoit uniquement un complément pour les personnes qui étaient en chômage temporaire pendant la période de mars 2020 à novembre 2020.

Conformément à l'article 1er, 2°, du projet, on entend par chômeur temporaire « le travailleur dont les prestations de travail sont temporairement réduites ou suspendues en application des articles 26, 51 ou 77/4, de la loi du 3 juillet 1978 relative aux contrats de travail, pour autant que le chômage temporaire ne soit pas la conséquence d'une suspension de l'exécution du contrat de travail pour force majeure due à l'inaptitude au travail du travailleur ».

Le bénéficiaire du régime en projet doit avoir bénéficié d'au moins 53 allocations entières ou demi-allocations pendant la période de mars 2020 à novembre 2020. Une fois cette condition réalisée, un complément de 150 euros est immédiatement octroyé au travailleur s'il s'agit d'allocations entières ou de 75 euros s'il s'agit de demi-allocations¹. Ce montant est augmenté de respectivement 10 et 5 euros par jour à partir du soixante-huitième jour de chômage temporaire (article 2, §§ 1er et 2, du projet).

5.1. En premier lieu se pose la question de la compatibilité du régime en projet avec le principe d'égalité dans la mesure où le complément n'est octroyé qu'aux personnes qui étaient en chômage temporaire pendant la période de mars 2020 à novembre 2020, mais pas aux personnes qui étaient en chômage définitif pendant la même période.

Selon la jurisprudence de la Cour constitutionnelle, une différence de traitement ne peut se concilier avec les principes constitutionnels d'égalité et de non-discrimination que si cette différence repose sur un critère objectif et si elle est raisonnablement justifiée. L'existence d'une telle justification doit s'apprécier en tenant compte du but et des effets de la mesure concernée ainsi que de la nature des principes en cause; le principe d'égalité est violé lorsqu'il n'existe pas de rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé².

À cet égard, il faut observer que le Conseil d'État, section de législation, s'est déjà montré critique dans des avis antérieurs concernant des suppléments et des compléments d'allocations qui ne sont octroyés qu'à un groupe de bénéficiaires d'allocations déterminé, parce qu'ils sont censés être spécifiquement touchés par la crise du coronavirus. Ainsi, dans l'avis 67.140/1, une réserve a été formulée à propos du régime « [augmentant] le montant de l'allocation de chômage (...) de 5 euros par jour, pour autant que le chômage temporaire ne soit pas la conséquence d'une suspension de l'exécution du contrat de travail pour cause de force majeure qui est due à l'inaptitude au travail du travailleur. Une différence de traitement est ainsi créée entre les chômeurs indemnisés, selon qu'ils remplissent cette condition ou non »³. Dans l'avis 67.911/1, le Conseil s'interrogeait par ailleurs sur une indemnité supplémentaire qui ne s'appliquait qu'à « certaines personnes ayant cessé leur activité au plus tôt le 1er mars 2020. Pendant la durée de validité du régime en projet, elles reçoivent une indemnité plus élevée que des personnes se trouvant dans une situation identique, mais dont la situation a déjà débuté avant le 1er mars 2020 »⁴.

¹ L'article 2, § 3, contient un dispositif pour le travailleur qui a bénéficié en partie d'allocations entières et en partie de demi-allocations.

² Jurisprudence constante de la Cour constitutionnelle. Voir par exemple : C.C., 17 juillet 2014, n° 107/2014, B.12; C.C., 25 septembre 2014, n° 141/2014, B.4.1; C.C., 30 avril 2015, n° 50/2015, B.16; C.C., 18 juin 2015, n° 91/2015, B.5.1; C.C., 16 juillet 2015, n° 104/2015, B.6; C.C., 16 juin 2016, n° 94/2016, B.3.

³ Avis C.E.67.140/1 du 27 mars 2020 sur un projet devenu l'arrêté royal du 30 mars 2020 'visant à adapter les procédures dans le cadre du chômage temporaire dû au virus COVID-19 et à modifier l'article 10 de l'arrêté royal du 6 mai 2019 modifiant les articles 27, 51, 52bis, 58, 58/3 et 63 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage et insérant les articles 36sexies, 63bis et 124bis dans le même arrêté', observation 6.

⁴ Avis C.E. 67.911/1/V du 21 août 2020 sur un projet devenu l'arrêté royal du 15 septembre 2020 'portant octroi, suite à la pandémie COVID-19, d'une indemnité de crise supplémentaire à certains travailleurs indépendants et conjoints aidants reconnus en incapacité de travail', observation 5.

Interrogé à ce sujet, le délégué a déclaré ce qui suit :

« Zoals gesteld in [de toelichting bij de spoedeisendheid van de adviesaanvraag] is de bedoeling om het verlies aan eindejaarspremie te compenseren. Een eindejaarspremie wordt betaald aan personen die werken (verbonden zijn door een arbeidsovereenkomst) en niet aan volledig werklozen.

Tijdelijk werklozen zijn verbonden door een arbeidsovereenkomst. Door de uitzonderlijke coronapandemie zijn ze gedurende een bepaalde periode tijdelijk werkloos gesteld op overmachtsgronden. Dergelijke periodes worden niet altijd – of toch niet voor de volledige periode van tijdelijke werkloosheid – gelijkgesteld met gewerkte dagen. Deze werknemers verliezen daardoor dus een deel van hun premie.

Een beetje cru gesteld, valt er voor volledig werklozen niets te compenseren, aangezien zij *ab initio* geen recht hadden op een eindejaarspremie.

We merken nog op dat de stelsels van volledige werkloosheid en van tijdelijke werkloosheid toch wel fundamenteel van elkaar verschillen en dat voor volledig werklozen andere compensatiemechanismen werden uitgewerkt. Daarbij denken we onder meer aan de tijdelijke bevrozing van de degressiviteit van de werkloosheidsuitkeringen en van het opschuiven van de einddatum van het recht op inschakelingsuitkeringen (KB 23.04.2020, art. 4 en 5 – BS 30.04.2020, ondertussen al verschillende keren verlengd).

Bij het vergelijken van de stelsels moet er dus worden gekeken naar het totale plaatje van compensaties, en niet enkel naar dit ontwerp ».

5.2. Par ailleurs, force est de constater que le montant du complément n'est pas tout à fait proportionné au nombre de jours de chômage temporaire durant la période de mars 2020 à novembre 2020. Ainsi, aucun complément n'est octroyé pour les 52 premiers jours, un montant de respectivement 150 et 75 euros est octroyé à partir du cinquante-troisième jour, montant qui augmente à partir du soixante-huitième jour de façon linéaire par jour supplémentaire de chômage temporaire.

Le délégué a commenté cette différence comme suit :

« De 'sprong' heeft te maken met het doel van de compensatie en de aard van de gelijkstellingen die zijn opgenomen in cao's.

Het recht op de eindejaarspremie wordt geregeld in talrijke cao's. De premie wordt berekend in functie van een aantal gewerkte dagen in het bedoelde jaar. Deze cao's voorzien meestal in een gelijkstelling van dagen tijdelijke werkloosheid met gewerkte dagen, maar vaak is dat beperkt tot een aantal dagen. Indien een werknemer dus een beperkt aantal dagen tijdelijk werkloos is, heeft dat in de regel geen negatieve gevolgen voor zijn premie.

De bedoeling van de compensatie is dus niet om te compenseren voor gelijkstellingen (en dus een niet verlies van de eindejaarspremie) die al voorzien zijn in de cao in kwestie, maar om te compenseren waar de cao in de regel niet compenseert. Elke cao is evenwel anders (bedragen, doelgroep, modaliteiten, gelijkstellingen, ...), maar het is praktisch onmogelijk om rekening te houden met alle specificiteiten van de cao's in kwestie. Er is dus een grens bepaald vanaf wanneer de gemeenschap zal overgaan tot compensatie. Dat is het geval wanneer er een substantieel aantal dagen tijdelijke werkloosheid is, concreet meer dan 52 dagen (gerekend in R6) of meer dan twee maanden. Dat is een gemiddelde van het aantal dagen dat doorgaans wordt gelijkgesteld in de verschillende cao's. De overheid handelt niet onredelijk door de notie 'substantieel' op die wijze in te vullen.

Volgens rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan van de wetgever niet worden verlangd dat hij de individuele situatie van elke persoon regelt, maar volstaat het dat hij de problematiek op een voldoende benaderende wijze regelt, zonder daarmee het gelijkheidsbeginsel te schenden. Dat is hier dus gebeurd door een grens te stellen waaronder wordt in de toepasselijke regeling van de eindejaarspremie zelf.”de benadeling niet substantieel is en waaronder deze veelal gecompenseerd ».

5.3. Les justifications invoquées par le délégué dépendent, notamment, d’une comparaison avec d’autres mesures prises dans le cadre des allocations de chômage et avec les modalités de règlement de la prime de fin d’année dans de nombreuses conventions collectives de travail.

Le Conseil d’État n’est toutefois pas en mesure, certainement pas dans le cadre de la présente demande d’avis urgente, de cerner les éléments de faits nécessaires pour pouvoir déterminer de manière concluante si la motivation donnée par le délégué est suffisante au regard du principe constitutionnel d’égalité. Il faut dès lors émettre une réserve sur ce point.

Eu égard à son importance pour la validité du régime en projet, il est recommandé de publier en même temps que l’arrêté envisagé un rapport au Roi commentant les principaux éléments des objectifs ainsi que la justification du régime en projet.

OBSERVATION PARTICULIÈRE

Article 6

6. L’article 6, alinéa 2, du projet vise « les paiements reçus par le chômeur temporaire ou complet ». Le délégué a déclaré qu’il s’agit d’une erreur et que le projet ne concerne que le chômeur temporaire.

Sous réserve de l’observation formulée à propos du principe d’égalité, l’article 6, alinéa 2, du projet doit être adapté en conséquence.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Greet VERBERCKMOES

Chantal BAMPs